

W. Sutkowski

Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 21/6(234), 127-129

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nymi wymaganie, aby „okres odroczenia trwał co najmniej 6 miesięcy (art. 301 § 3 k.k. — podkr. moje W.S.). Zwrot „co najmniej” wskazuje na to, że dopuszczalne jest stosowanie przepisu art. 301 § 1 k.k. wtedy, gdy z góry wiadomo, że okres odroczenia wykonania kary będzie krótszy niż 6 miesięcy. W przeciwnym bowiem wypadku, tj. gdyby konieczną przesłanką zastosowania przepisu art. 301 § 1 k.k. był warunek, że pozostały skazanemu żołnierzowi do ukończenia zasadniczej służby wojskowej okres nie może być krótszy niż 6 miesięcy, zawarte w przepisie art. 301 § 3 k.k. zastrzeżenie „co najmniej 6 miesięcy” byłoby zbędne, a w technice legislacyjnej obowiązuje przeciwieś zasada, iż nie używa się zbędnych określeń. Niezależnie od tego zauważyć należy, że przytoczony wyżej przepis § 84 ust. 3 zarządzenia MON z dnia 30.V. 1972 r. również nie uzależnia uprawnienia dowódcy jednostki wojskowej do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary od okresu, jaki skazanemu żołnierzowi pozostał do ukończenia zasadniczej służby wojskowej.

6. Na tle treści przepisu art. 301 § 3 k.k. bezsporne jest twierdzenie, że w wypadku gdy okres odroczenia wykonania kary jest krótszy niż 6 miesięcy, to przepis ten (a w konsekwencji i przepis art. 301 § 4 k.k., traktujący o zatarciu skazania z mocy pra-

wa) nie może być zastosowany. Jeżeli zatem w chwili wyrokowania wiadomą jest rzeczą, że okres, jaki pozostaje żołnierzowi (sprawcy przestępstwa) do ukończenia zasadniczej służby wojskowej, jest krótszy niż 6 miesięcy i że w związku z tym nie będzie mógł być zastosowany wobec skazanego przepis art. 301 § 3 k.k. (a także przepis art. 301 § 4 k.k.) w razie odroczenia wykonania wymierzonej kary, to w takiej sytuacji przedstawione wyżej względy, dyktowane potrzebami obronności kraju, a także polityczno-kryminalne założenia kodeksu karnego, wyrażające tendencję do zastępowania krótkoterminowej kary pozbawienia wolności środkami karnymi nie polegającymi na bezwzględnym pozbawieniu wolności, przemawiają — moim zdaniem — za celowością stosowania instytucji warunkowego skazania (jeżeli oczywiście istnieją przesłanki określone w przepisie art. 73 § 2 k.k.) lub orzeczenia grzywny na podstawie przepisu art. 54 k.k. Nie można bowiem w tym wypadku pominąć faktu, że w omawianej sytuacji wchodzi w grę wymierzenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 6 miesięcy, a zatem i przestępstwo nie znaczące się (zarówno w sferze podmiotowej jak i przedmiotowej) poważniejszym stopniem społecznego niebezpieczeństwa.

Władysław Sieracki

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

POSTANOWIENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej
z dnia 25.VIII.1976 r.

WKD 3/76

Dyspozycja art. 365 k.p.k. w związku z § 1 ust. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. o postępo-

waniu dyscyplinarnym przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim nie dopuszcza możliwości zaliczenia na po-

czet orzeczonej kary okresu tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych zastosowanego w innej sprawie dyscyplinarnej, w której postępowanie toczyło się równocześnie, gdy zapadło w niej prawomocne orzeczenie skazujące.

W wydanych orzeczeniach przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną Izby Adwokackiej w X z dnia 17.XI.1975 r. i przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną z dnia 15.V.1976 r. w wyniku odwołania w tej samej sprawie wymierzono obwinionemu adw. BW karę dyscyplinarną

zawieszenia w czynnościach zawodowych.

We wniosku złożonym do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej ukarany domaga się uzupełnienia prawomocnego orzeczenia tej Komisji przez zaliczenie mu na poczet orzeczonej kary zastosowanego względem niego okresu tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych w innej sprawie KD 10/74.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 25.VIII.1976 r. pozostawiła wniosek ukaranego bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 17.XI.1975 r. wymierzyła obwinionemu adw. BW za dwa czyny dyscyplinarne objęte aktem oskarżenia karę łączną 8 miesięcy zawieszenia w czynnościach zawodowych. Wyższa Komisja Dyscyplinarna w wyniku odwołania stron od tego orzeczenia złądziła na rozprawie w dniu 15 maja 1976 r. wymierzoną obwinionemu karę łączną do 5 miesięcy zawieszenia w czynnościach zawodowych. W wykonaniu prawomocnego orzeczenia Rada Adwokacka w X zarządziła odbycie przez ukaranego orzeczonej kary w okresie od 1.VIII. do 31.XII.1976 r.

Ukarany adw. BW we wniosku skierowanym do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej domaga się uzupełnienia orzeczenia tej Komisji z dnia 15.V.1976 r. przez zaliczenie mu na poczet orzeczonej kary zastosowanego względem niego okresu tymczasowego zawieszenia w innej sprawie dyscyplinarnej w czasie toczącego się przeciwko niemu postępowania (mianowicie w okresie od 1.X. do 21.XII.1974 r. oraz od 17.XI.1975 r. do 15.V.1976 r.) i o uznanie kary zawieszenia za wykonaną.

Postanowieniem wydanym w dniu 25.VIII.1976 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna nie uwzględniła wniosku

ukaranego z następujących względów.

Tymczasowe zawieszenie adw. BW w czynnościach zawodowych zapadło w wydanym postanowieniu Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 23.IX.1974 r. w odrębnej sprawie KD 10/74. Podstawą zaś do tymczasowego zawieszenia w sprawach KD: 7/74 i 9/74 było rażące naruszenie obowiązków zawodowych; ponadto wszczęto dodatkowe postępowanie dyscyplinarne w dwóch sprawach o naruszenie zasad etyki i godności zawodu (KD 11/74 i KD 18/74).

Powyższe postanowienie z dnia 23.IX.1974 r. zostało uchylone przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną w dniu 21.XII.1974 r. Natomiast w wyniku merytorycznego rozpatrzenia przez Komisję I instancji wniesionych aktów oskarżenia zapadły następujące prawomocne orzeczenia:

w sprawie KD 7/74 — kara pieniężna
KD 9/74 — kara pieniężna
KD 11/74 — kara nagany

Sprawa będąca przedmiotem wniosku jest czwartą sprawą dyscyplinarną ukaranego adwokata BW (KD 675 i WKD 3/76), w której nie zastosowano względem niego tymczasowego zawieszenia. Dlatego też zarówno w orzeczeniu I instancji z dnia 17.XI.1975 r. jak i w orzeczeniu WKD z 15 maja 1976 r.

nie znalazła się w sentencji klauzula o zaliczeniu tymczasowego zawieszenia i o uznaniu *eo ipso* orzeczonej kary zawieszenia za wykonaną.

Stosownie do dyspozycji art. 365 k.p.k. w związku z § 1 ust. 2 rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 22.XII.1964 r. o postępowaniu dyscyplinarnym zaliczeniu na poczet kary podlega również okres tymczasowego zawieszenia odbytego w innej sprawie, w której postępowanie toczyło się równocześnie, ale tylko wtedy, gdy zapadło w niej prawomocne orzeczenie uniewinniające lub gdy umorzono postępowanie. W omawianej sprawie taka sytuacja nie zachodzi, ponieważ w każdej z wymienionych wyżej trzech spraw dyscyplinarnych (KD: 7/74, 9/74 i 11/74) zapadły orzeczenia skazujące. W obu więc orzeczeniach w sprawie KD 6/75 i WKD 3/76 prawidłowo nie umieszczono klauzuli o zaliczeniu ukaranemu tymczaso-

wego zawieszenia, gdyż odnosi się ono do innych zupełnie spraw, zakończonych orzeczonymi karami. Gdyby rzezczone zawieszenie w czynnościach zawodowych dotyczyło sprawy WKD 3/76, to Komisja z mocy samej ustawy, tj. z mocy art. 83 k.k. w związku z art. 360 § 2 pkt 2 k.p.k., byłaby obowiązana fakt ten uwzględnić.

Ukarany prosi również w swoim wniosku o zaliczenie mu okresu postępowania dyscyplinarnego w niniejszej sprawie w czasie od 17.XI.1975 r. do 15.V.1976 r. Okresu tego Wyższa Komisja Dyscyplinarna nie może uwzględnić z braku jakichkolwiek danych o tymczasowym zawieszeniu ukaranego w czynnościach zawodowych przez Komisję I instancji.

Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji.

Opracował adw. W. Sutkowski

PRASA O ADWOKATURZE

Do niektórych kiosków prasowych u nas dociera wydawana w Wilnie (adres: Wilnius, MTP-8, ul. Filto 14) w języku polskim gazeta „Czerwony Sztandar”, będąca organem Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Litwy. W nrze 97 tej gazety (z dnia 26 kwietnia br.) zamieszczono interesującą informację agencyjną zatytułowaną *Ogólne zebranie adwokatów*. Jej treść pozwala zorientować się w życiu korporacyjnym sąsiadującej z nami wileńskiej adwokatury:

„W m. Wilnius odbyło się ogólne zebranie Kolegium Adwokackiego Litewskiej SRR, na którym omówiono pracę kolegium w 1976 roku i zadania na rok 1977.

Referat wygłosił przewodniczący Prezydium Kolegium W. Deksnys. Opowiedział on o pracy dokonanej przez adwokatów w udzielaniu pomocy prawnej obywatelom, instytucjom i organizacjom, o ich działalności na polu propagandy ustaw radzieckich i wychowania prawnego ludności. Omówił również zadania polepszenia pracy Kolegium w dziedzinie przygotowania zawodowego i aktywizacji działalności społecznej adwokatów. W omawianej kwestii podjęto uchwałę.

Na zebraniu obecni byli kierownik Wydziału organów administracyjnych KC KP Litwy A. Builys, minister sprawiedliwości A. Randakewiczus i inni kierownicy pracownicy organów administracyjnych”.

Wydaje się, że byłoby pożądane bliższe zaznajomienie się z problemami społeczno-zawodowymi Kolegium Adwokackiego Litewskiej SRR przez nawiązanie z nim kontaktów.